

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/44/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1623010169
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Šimková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1623010169.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Šimkovej a členov senátu JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Eriky Némethovej Stiffelovej LL.M., v trestnej veci obžalovaného I. W. pre pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/23/2023 zo dňa 29.01.2025, na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.10.2025 jednomyselne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného I. W., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Malacky pod sp. zn. 1T/23/2023 uznal obžalovaného I. W. vinným v bode 1) a 2) zo spáchania pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona účinného od 06.08.2024 a v bode 2) aj zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v súbehu s prečinom neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1)

dňa 08.07.2021 v čase minimálne od 21.00 h do 21.15 h viedol, ako vodič motocykel zn. YAMAHA YP400R, EČ: X v meste U. po štátnej ceste X/X ako aj po iných príľahlých komunikáciách v meste U., pričom viedol motocykel aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že mu bol Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 30.01.2014 pod č. k. 2T 176/2013, právoplatný dňa 19.02.2014, uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu päť rokov, ako aj naň nadväzujúcim Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 10.03.2016 pod č.k. 0T 59/2016, právoplatným dňa 10.03.2016, ktorým mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu štyri roky,

2)

dňa 09.07.2021 v čase okolo 17.00 h viedol, ako vodič motocykel zn. YAMAHA YP400R, EČ: X v meste U. po štátnej ceste X/X v smere na X., kde približne v mieste pred pohostinstvom u T., po predchádzajúcom predbiehaní pred ním stojaceho osobného motorového vozidla zľava cez plnú čiaru, nedal prednosť chodcovi poškodenému Y. X., ktorý v tom čase prechádzal po neriadennom vyznačenom priechode pre chodcov, tohto prednou časťou motocykla zrazil, načo po zrážke obvinený spadol z motocykla na zem, krátko na to, cca do 1 minúty sa postavil a tlačiac motocykel vedľa seba ušiel po ulici Železničná z miesta nehody preč, bez toho aby zistil zdravotný stav v tom čase na zemi v bezvedomí ležiaceho poškodeného a poskytol mu, ako zranenej osobe potrebnú pomoc a zároveň zotrval na mieste do príchodu hliadky polície, čím týmto konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f), § 66 ods. 2 písm. d), § 137 ods. 2 písm. c) zákona číslo 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, pritom v dôsledku dopravnej nehody utrpel poškodený Y. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bydliskom X. XXXX/XX, X., trieštvú zlomeninu spodiny lebečnej, pomliaždenie mozgu v čelovej a spánkovej oblasti vľavo ťažkého

stupňa liečenú operáciu, krvácanie do mozgu v priestore okolo mozgových blán vľavo a v stredovej línii, zlomeninu stien oboch očníc a stien prínosových dutín obojstranne s veľkými krvnými podliatinami a opuchom na tvári, pomliaždenie oboch lalokov pľúc s dychovou nedostatočnosťou, zlomeninu ľavej lopatky, zlomeninu horného konca ľavej stehnovej kosti v oblasti krčka bedrového kĺbu liečenú operáciu, popísané zranenia si vyžiadali dobu liečenia, ktorá presahovala 42 kalendárnych dní, pričom jazdu na motocykle vykonal aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že mu bol Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 30.01.2014 pod č. k. 2T 176/2013, právoplatný dňa 19.02.2014, uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu päť rokov, ako aj naň nadväzujúcim Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 10.03.2016 pod č.k. OT 59/2016, právoplatným dňa 10.03.2016, ktorým mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu štyri roky.

Za to mu súd prvého stupňa podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 a § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň súd prvého stupňa podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. OT/98/2021 zo dňa 25.10.2021 a nadväzujúce rozhodnutia, ktoré zrušením stratili podklad. Obžalovanému tiež podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 12 mesiacov a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona aj trest prepadnutia vecí, a to 1 ks ľadvinový pás čiernej farby, 1 ks vesta s rebrovaním čiernej farby, 1 ks pár rukavíc čiernej farby a 1 ks mikina zelenej farby s kapucňou s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát. Okrem toho podľa § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona súd prvého stupňa uložil aj zhabanie vecí, a to 1 ks prilby čierno-béžovej farby s vyobrazenou hviezdou červenej farby s lyžiarskymi okuliarmi, ktorej vlastníkom sa podľa § 83 ods. 2 Trestného zákona stáva štát. Napokon podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obžalovaného k náhrade škody vo výške 7.622,30 eura poškodenej Sociálnej poisťovni a podľa § 288 ods. 1 poškodených Juraja Borzu, Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s. a T. W. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie smerujúce proti výroku o vine, a proti výroku treste, ako aj proti predchádzajúcemu konaniu, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 21.03.2025. Obhajoba uvádza, že napadnutý rozsudok považuje za nespravodlivý, uložený trest za rozpore s § 34 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a rozsudok považuje za nepreskúmateľný. Voči obžalovanému bola v odsudzujúcom rozsudku uplatnená represívna funkcia trestného práva, avšak obhajoba zastáva názor, že bola použitá neprimerane prísne a zároveň s absenciou dôrazu na ďalšie funkcie trestu. Súd prvého stupňa neprijal záruku OZ H.n, ktoré ponúklo prevzatie záruky za osobu obžalovaného a zároveň definovalo, akým spôsobom prebieha ich spolupráca, ako výchovne na neho vplýva a bude vplývať a taktiež, že OZ H. je schopný vypracovať profil obžalovaného, ktorý by reflektoval jeho posun v prevýchove a mohol pomôcť súdu udeliť mu taký trest, ktorý by zodpovedal trestu v súlade s § 34 ods. 3 Trestného zákona aj s pomocou záujmového združenia občanov. Obhajoba sa nemôže stotožniť s argumentáciou súdu prvého stupňa, kedy tvrdí, že záruku Acheron neprijal titulom skutočnosti, že v prípade obžalovaného do úvahy neprichádza možnosť alternatívy voči trestu odňatia slobody. Naopak obhajoba zastáva názor, že účasť záujmového združenia v trestnom konaní vo všeobecnosti nemusí byť podmienený s možnosťou uloženia trestu mimo odňatia slobody. S poukazom na § 4 ods. 4 Trestného zákona obhajoba uvádza, že v ňom nie sú uvedené taxatívne dôvody, kedy súd môže prijať túto záruku, ale naopak súd má možnosť záruku OZ prijať aj za predpokladu, že dôjde v prípade obžalovaného k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody. S poukazom na uvedené je obhajoba toho názoru, že súd prvého stupňa sa nedostatočne vysporiadal s odôvodnením, prečo návrh záujmového združenia neprijal a prečo účasť OZ H. nepovažoval za účelnú aj v súvislosti s výmerou trestu. Súd prvého stupňa mohol a mal prijať záruku OZ H. a túto následne zohľadňovať pri ukladaní trestu aj v prípade, ak súd ukladá nepodmienečný trest odňatia slobody a prípadne, ak by napriek uvedenému dospel k názoru, že záruku OZ H. eprijíma, mal jednoznačne vymedziť, prečo nepovažoval zmenu hodnotovej orientácie obžalovaného vďaka H. za dôležitú. Titulom toho, že táto záruka nebola súdom prijatá, bola zmarená možnosť súdu oboznámiť sa s prevýchovným procesom obžalovaného prostredníctvom OZ Acheron, jeho realizáciou životných chýb a skutočnosťou, že svoju minulosť obžalovaný ľutuje a zmenil svoju hodnotovú orientáciu, ako aj, že pracuje aj mimo nariadenia súdu na tom, aby zvýšil efektívnosť prevýchovného procesu. Absenciou týchto skutočností pri ukladaní trestu bol obžalovanému uložený neprimeraný trest, ktorý nereflektuje na § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Obhajoba ďalej namieta, že nebola v prípade obžalovaného zohľadnená jeho rodinná situácia a fakt, že je otcom maloletého dieťaťa, ako aj to, že ďalšie dieťa sa mu má čoskoro narodiť. Odňatie slobody vo výmere 3 roky je neprimerane prísny trestom s dôrazom na to, že má vyživovať maloleté deti a podieľať na ich riadnej výchove. Mimo uvedené obhajoba chce dať na vedomie, že práve fungujúci vzťah a príchod ďalšieho potomka obžalovaného donútilo zmeniť jeho hodnotovú orientáciu a kontaktovať OZ H..

Obhajoba preto uzatvára, že súdu prvého stupňa neprijal záruku občianskeho združenia v rozpore so zákonom, uvedený postup nedostatočne odôvodnil, čím nadväzne vymeral nespravodlivý trest odňatia slobody, nakoľko samotný súd sa rozhodol posudzovať všetky negatívne skutočnosti pri hodnotení osoby obžalovaného, ale naopak, všetky pozitívne aspekty ako spoluprácu s OZ H. odignoroval a tieto pri výmere trestu nezohľadnil.

Vzhľadom na uvedené obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby vec znova prejednal a rozhodol.

Obžalovaný svoje odvolanie doplnil aj podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 29.09.2025, v ktorom uvádza, že počas výkonu trestu prehodnotil svoj prístup a postoj k trestnej činnosti. Uvedomuje si svoje opätovné zlyhania a má záujem smerom do budúcnosti viesť riadny život, venovať sa rodine, konkrétne partnerke, dcére v útlom veku, riadne sa zamestnať a byť plnohodnotným členom spoločnosti. Nechce pokračovať v trestnej činnosti. Konanie, ktoré je mu v odvolacom konaní kladené za vinu, úprimne ľutuje. Uvedomuje si svoje osobné zlyhania. Poškodenému sa listom z ÚVV a ÚVTOS Bratislava ospravedlnil, čo preukázal doložením tohto dokumentu a potvrdením o odoslaní. Uvedomuje si dôsledky, ktoré svojim konaním spôsobil, avšak aktuálne v podmienkach výkonu trestu nie je v jeho možnostiach uzavrieť dohodu s poškodeným pánom X. k novej výške náhrady škody. Má však záujem tak urobiť po právoplatnosti rozhodnutia vo veci, prípadne po prepustení z výkonu trestu. Mal záujem tak urobiť po podmienčnom prepustení, toto však zobral vzhľadom na nadväznosť termínov, späť. Poškodenému zaslal poštovou poukážkou prostredníctvom partnerky sumu 25 eur, nakoľko nie je možný tento prevod priamo z ÚVV a ÚVTOS a sám vo výkone trestu nemá k dispozícii viac peňažných prostriedkov. Obžalovaný má záujem a chce uzavrieť s poškodeným dohodu o výške náhrady škody, ktorá by bola pre poškodeného akceptovateľná a dohodnúť si splátkový kalendár k pravidelným mesačným úhradám. Poškodený bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilné konanie, ale bez ohľadu na to, či by ho inicioval po právoplatnosti trestného rozhodnutia, aktuálne v podmienkach výkonu trestu je náhrada škody vzhľadom na príjem vo výkone trestu, nedosiahnuteľná. Obžalovaný je toho názoru, že uloženie trestu v kratšom trvaní, ktoré umožní jeho rýchlejšie zaradenie sa do pracovného života, umožní rýchlejšie aj jednoduchšie vyrovnanie sa s poškodeným, formou nastavenia dohody a splátkového kalendára k pravidelným plátbám. Na podanom odvolaní obžalovaný zotrváva s tým, že trest uložený prvostupňovým rozsudkom považuje za neprimerane prísny. Opätovne poukazuje na to, že v súlade s § 34 ods. 3 Trestného zákona, trest by mal čo najmenej dopadať na rodinných príslušníkov odsúdeného, osobitne v jeho prípade dieťa v útlom veku, vo vzťahu ku ktorému ho trest odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov na dlhú dobu vytrháva z plnenia rodičovských - otcovských - povinností, tieto prenecháva takmer výhradne na matku dieťaťa, ktorá si nezaslúži podieľať sa na zodpovednosti za jeho protiprávne, nerozvážne konania a vychovávať dieťa úplne sama. Rovnako tak trest odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov, hoc ide o súhrnný trest, eliminuje na strane obžalovaného možnosti podieľať aj (finančne) na plnení vyživovacej povinnosti vo vzťahu k jeho dieťaťu, keďže v podmienkach výkonu trestu má obmedzené možnosti zárobku. V súlade s § 34 ods. 4 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu. V trestnom konaní je taktiež potrebné zohľadniť záujmy poškodeného v zmysle § 2 ods. 21 Trestného poriadku a tieto by sa mali premietat' aj do primeranosti ukladaného trestu z hľadiska možnosti dosiahnutia náhrady škody z pohľadu poškodeného, do jeho vhodnej individualizácie s ohľadom na možnosti dosiahnutia náhrady škody. Trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov, hoc ide o súhrnný trest, obvinenému znemožňuje na zostávajúcu časť

trestu odňatia slobody podieľať sa na náhrade škody spôsobom, ktorý bol aj z pohľadu poškodeného primeraný a akceptovateľný. Z výkonu trestu síce poškodenému obžalovaný zaslal peňažné prostriedky, hoci len málo, no ide o maximum, ktoré je v jeho možnostiach v podmienkach výkonu trestu. V prípade uloženia trestu odňatia slobody v kratšom trvaní, bol by schopný a je plne ochotný podieľať sa na náhrade škody skôr, v rámci vytvoreného splátkového kalendára s poškodeným. Obžalovaný nadviazal aktívnu spoluprácu s Občianskym združením H., ktoré je taktiež schopné a ochotné, v prípade uloženia trestu odňatia slobody aj v kratšom trvaní, usmerňovať obžalovaného, podporovať ho v rámci záujmu viesť riadny život a v bežných životných situáciách, nakoľko vodičské oprávnenie mu v dôsledku uložených trestov, bolo odňaté na niekoľko nasledujúcich rokov. Vo výkone trestu nemá dosiaľ žiadne problémy. Vhodne sa pracovne zaradil, jeho pracovná disciplína je hodnotená kladne, jeho správanie je vzorné, po prvotných menších nedostatkoch sa upravilo a aktuálne aj riaditeľ ÚVV a ÚVTOS odporúča jeho podmienené prepustenie. Aj v kontexte tejto skutočnosti je obžalovaný toho názoru, že je možné povedať, že účel trestu je v jeho prípade možné dosiahnuť aj súhrnným trestom v kratšom trvaní, ako v trvaní 36 mesiacov. Vzhľadom na jeho aktuálny postoj k stíhanej trestnej činnosti v konaní pred súdom, je možné priznať mu aj poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. k), písm. l) Trestného zákona.

Ďalej obžalovaný uvádza, že za spáchané trestné činy, aj v zmysle prvostupňového rozhodnutia, je mu možné ukladať trest odňatia slobody podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona v trvaní 1 až 5 rokov, pričom v jeho prípade ide o trest súhrnný. Obžalovaný žiada odvolací súd, aby pri posudzovaní predmetného odvolania prihliadal predovšetkým na jeho rodinné pomery (§ 34 ods. 3 Trestného zákona) tak, ako ich vyššie popísal, rovnako tak na možnosti dosiahnutia náhrady škody z pohľadu poškodeného v trestnom konaní (§ 34 ods. 4 Trestného zákona), ako aj na aktívnu spoluprácu s Občianskym združením H., ktoré ho v prípade prepustenia z výkonu trestu bude podporovať, usmerňovať a poskytne mu pomoc a poradenstvo. Obžalovaný má a mal prisľúbené zamestnanie, v ktorom nebude potrebné vedenie motorového vozidla a tomuto konaniu, sa vzhľadom na uložený zákaz, chce na celú dobu výkonu trestu zákazu činnosti vyvarovať. Prílohou odôvodnenia sťažnosti bolo potvrdenie o úhrade sumy 25 eur poškodenému Y. X..

Na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok z dôvodu, že uložený súhrnný trest je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a potrebnú individualizáciu trestu, ako aj s ohľadom na možnosti náhrady škody pre poškodeného v trestnom konaní, neprimeraný, nadmerne prísny, a uložil mu súhrnný trest odňatia slobody miernejší t. j. súhrnný trest odňatia slobody v kratšom trvaní, na dolnej hranici trestnej sadzby.

Obžalovaný prostredníctvom obhajcu podaním doručeným odvolaciemu súdu doručil kópiu listu, ktorý zaslal poškodenému Y. X., na ktorom absentuje podpis obžalovaného.

Prokurátor sa odvoláciu obžalovaného vyjadril tak, že súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky zodpovedaná nielen zmyslu trestného konania, vrátane spravodlivého potrestania páchatela, ale ja účelu trestu vymedzeného v § 34 Trestného zákona. Obžalovaný sa dopustil svojho protiprávneho konania opakovaným nerešpektovaním uloženého zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokolvek druhu a v nadväznosti na to, jeho bezohľadným správaním sa ako účastníka cestnej premávky, kedy aj napriek tomu, že mal vedomosť o zákaze činnosti, absolútne rezignujúc na zvýšenú mieru opatrnosti a bezpečnosti voči ostatným účastníkom cestnej premávky, flagrantne porušil ďalšie zákonom uložené povinnosti účastníka cestnej premávky, v dôsledku čoho zrazil poškodeného v čase, keď tento riadne prechádzal cez prechod pre chodcov a následne utiekol z miesta činu preč. Zároveň svojim konaním spôsobil ťažkú ujmu na zdraví s bezprostredným ohrozením života poškodeného, s doživotnými následkami na jeho zdraví, ktoré zahŕňovali deformácie jeho vzhľadu - tvaru lebky, obmedzením jeho pohybových schopností, a k spôsobeniu ďalších fyzických ťažkostí, vrátane pretrvávajúcich bolestí. Vo všeobecnosti celkovým výrazným znížením kvality života nielen pre neho samotného, ale aj znížením kvality života pre ostatných členov jeho domácnosti, ktorí sú na jeho osobu hmotnou a inou podporou odkázaní. Tieto preukázané skutočnosti nemohli viesť súd k inému rozhodnutiu, ako k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky. Poškodení nevyužili svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré im bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručované.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť a včasnosť odvolania podaného oprávnenou osobou, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo

ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Odvolačný súd po predložení veci nezistil žiadne také vady napadnutého rozsudku alebo konania, ktoré mu predchádzalo, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí, preto nariadil vo veci verejné zasadnutie. Poškodení, ktorí boli o termíne verejného zasadnutia upovedomení, sa na verejné zasadnutie neustanovili, preto odvolací súd podľa 294 ods. 2 Trestného poriadku vykonal verejné zasadnutie v ich neprítomnosti.

Odvolačný súd na verejnom zasadnutí na návrh obhajoby doplnil dokazovanie výsluchom T. K., zástupcu občianskeho združenia H.. Svedok uviedol že v rámci resocializácie zabezpečujú postpenitenciárnu starostlivosť. V rámci tejto poskytujú sociálne, právne a psychologické poradenstvo a mentoring. Pôsobením ich združenia bude mať obžalovaný vytvorené všetky podmienky na usporiadanie si svojho života, bude môcť byť nápomocný svojej rodine a blízkym a bude si môcť stanoviť svoje životné priority. V prípade uloženia špecifických povinností, či obmedzení bude združenie dozerať na ich bezodkladné a riadne plnenie, budú s ním v pravidelnom kontakte i s jeho rodinou. Obžalovaný má zabezpečenú prácu, bývanie i sociálne zázemie. V zmysle uvedeného je toho názoru, že združenie má reálnu možnosť pozitívne vplyvať na ďalší osobnostný vývoj obžalovaného, preto žiadal, aby v prípade, že to súd uzná za vhodné, vzal do úvahy záruku ich združenia. Obžalovaného už navštívili v ústave na výkon trestu odňatia slobody, bolo by vhodné absolvovať viac takýchto návštev, avšak riaditeľ ústavu im veľmi ťažko návštevy umožňuje, preto prevažnú časť aspektov resocializácie bolo prejednávaných s obžalovaným prostredníctvom advokátov. Komunikovali s ním prevažne písomnou formou. K občianskemu združeniu T. K. uviedol, že zamestnancov nemajú, majú zmluvných partnerov zo spoločnosti T.a. Táto má 65 psychológov a v prípade potreby a podľa toho, kde sa nachádza odsúdený, si vedia zazmluvniť psychológa. Majú aj viacerých konzultantov a supervízorov, ktorých by v prípade potreby oslovili a tiež spolupracujú s tromi advokátskymi kancelármi. Poskytované služby sú bezodplatné, fungujú na základe darov, 2% z daní a darov ľudí, vrátane klientov. Tento rok zastupovali asi 20 klientov a v 14 prípadoch bola prijatá ich záruka súdom.

Obhajca T. Y. C. sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pridržiaval písomného odvolania a navrhol, aby odvolací súd prihliadol na záruku Občianskeho združenia H., a na poľahčujúce okolnosti, ktoré neboli súdom prvého stupňa zistené, a na ktoré poukazovali v písomnom odvolaní a obžalovanému uložil trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby.

Obhajkyňa prof. L. Y. T. O., PhD., LL.M. sa rovnako pridržiala písomne podaného odvolania a dôvodov tam uvedených a zdôraznila, že od rozhodnutia súdu prvého stupňa došlo k podstatnej zmene postoja obžalovaného ku skutku. Vo výkone trestu odňatia slobody, v ktorom sa obžalovaný v súčasnosti nachádza, urobil kus práce na sebe, na svojej osobnosti, na svojej sebareflexii, čo sa prejavilo aj v tom, že zobral späť návrh na podmienčné prepustenie. Obžalovaný si je vedomý toho, čoho sa dopustil a chce za svoje konanie niesť následky. Je však otcom maloletého dieťaťa, má vyživovaciu povinnosť a keďže má mať trest čo najmenší vplyv na rodinu obžalovaného a zároveň je mu možné priznať aj poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l), písm. k) Trestného zákona, obhajkyňa navrhla uložiť mu miernejší súhrnný trest, a to ideálne na spodnej hranici trestnej sadzby.

Zástupca krajskej prokuratúry uviedol, že trest považuje za primeraný a v súlade so zákonom. Primeraný je nielen vzhľadom na okolnosti a následky, ale aj vzhľadom na osobu obžalovaného. Preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný pred odvolacím súdom uviedol, že sa chce ospravedlniť za to, že maril výkon úradného rozhodnutia. Ľutuje to. Bol v ťažkej situácii. Myslí si, že trest, ktorý v súčasnosti vykonáva, je pre neho dostačujúci. Má doma malé dieťa, chce sa o neho starať, podieľať sa na jeho výchove, výžive, čo nemôže z výkonu trestu. Chcel by sa osobne ospravedlniť poškodenému, zatiaľ tak urobil iba písomne a poslal mu malú sumu. Chce sa s ním dohodnúť na náhrade škody. Ak by bol z výkonu trestu prepustený, chce viesť riadny život, starať sa o svoje dieťa, pomáhať svojej partnerke a byť nápomocný aj poškodenému. Preto žiada, aby mu bol uložený trest odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal dňa 30.03.2023 na I. W. obžalobu v bode 1) a 2) pre pokračovací prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm. d) Trestného zákona a v bode 2) aj pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom neposkytnutie pomoci podľa § 178 Trestného zákona, na totožnom skutkovom základe, ako je uvedený v úvodnej časti tohto odôvodnenia.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný I. W. neučinil žiadne vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku, preto súd vykonal vo veci dokazovanie. Vypočul obžalovaného, poškodených Y. X., T. N. X. a T. O., svedkov N. N. I., P. B., L. X., H. H., podľa § 88 ods. 4 Trestného poriadku prečítal výpoveď svedka T. T. W., podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku prečítal znalecký posudok T. T. P. PhD., podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy, najmä vyčíslenie nákladov na zdravotnú starostlivosť, potvrdenie o výške vyplatených dávok, záznam z dopravnej nehody, zápisnicu o obhliadke miesta dopravnej nehody s fotodokumentáciou, čestné vyhlásenie I. R., žiadosť o prijatie záruky blízkej osoby a návrh záujmového združenia občanov H. o. z. s prílohami, pripojené rozhodnutia, fotodokumentáciu z kamerových záznamov a podľa 270 ods. 2 Trestného poriadku prehral kamerové záznamy na technickom zariadení. Súd prvého stupňa odmietol vykonať dôkaz navrhnutý obhajobou, a to vykonať výsluch svedkyne Mgr. H. I. R. a nepripustil do konania zástupcu záujmového združenia občanov H. o. z.

Obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že dňa 08.07.2021 bol pri motorke, ale túto nešoféroval. Pri motorke sa rozprával so známym T. W., aj on bol pri motorke a v ten deň ju šoféroval. Motorku šoféroval dňa 09.07.2021 a to z dôvodu, že sa dozvedel zlé novinky, ktoré ho zle citovo rozpoložili, potreboval si súrne požičať peniaze a preto potreboval ísť rýchlo pre ne. Motorku si požičal od známeho T. W., ktorý býva v bytovke oproti. Motorku si požičal pár dní pred nehodou. Po celý čas bola zaparkovaná v garáži u pána W.. V bytovke majú spoločné garáže a tam bola odstavená. Motorku šoféroval iba v ten jeden deň. P., že mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Čo sa týka nehody, veľa si už nepamätal, je to dva roky dozadu a po nehode bol dosť otrasený. Pamätal si iba, že išiel za autom, ktoré prudko zabrzdilo a ako keby sa stiahlo ku krajnici, potom už len videl človeka bežať cez priechod, bola to sekundová záležitosť. Toho, čo sa stalo veľmi ľutuje, nevie, ako by sa poškodenému dostatočne ospravedlnil. Je mu to veľmi ľúto a aj pre neho bola dopravná nehoda veľkou traumou. Nepamätal si náraz do poškodeného, nevedel ani s určitosťou uviesť, či to bol on, kto doňho narazil. Po nehode sa prebral až asi o 3 hodiny u kamaráta, ktorý sa volal T., priezvisko si už nepamätal. K nemu domov sa dostal tak, že ho vyzdvihol autom pri Devínskej ceste v U.. Nepamätal si, kde bola odstavená motorka po nehode. Pri nehode utrpel úraz hlavy, mal krvácanie z nosa a narazené čelo. Nebol však ošetrovaný u doktora. Nevedel uviesť prečo opustil miesto dopravnej nehody. Bol to pre neho veľký šok a nevie prečo tam nezostal. Pamätal si, že pri jazde na motorke niekoho zachytil a spadol na zem, potom videl sanitku a niekoho ležať na zemi, okolo neho stálo veľa ľudí. Nevedel uviesť, ako sa motorka dostala po nehode na Železničnú ulicu. Uvedomuje si, že na mieste dopravnej nehody bola plná čiara a nebolo možné predbiehať, mal však za to, že on nešiel cez plnú čiaru, ale iba sa vyhýbal vozidlu, ktoré mu vytvorilo náhlu prekážku. Nevedel, že išiel cez plnú čiaru, z jeho strany to bol iba manéver. Čo sa týka dňa 08.07.2021 vtedy na motorke aj sedel, túto však nešoféroval. Nevedel uviesť, prečo na nej sedel. V ten deň sa stretol aj s T. W. boli spolu pri motorke a v ten deň motorku ukazoval viacerým záujemcom o kúpu. Pokiaľ vo výsluchu v prípravnom konaní uviedol, že na skútri jazdil obidva dni, uviedol, že trvá na tom, čo uviedol na hlavnom pojednávaní, výpoveď v prípravnom konaní bola pod nátlakom vyšetrovateľa, ktorý mu kládol nie dobré otázky a následne aj zmenil obhajcu, ktorý bol pri výpovedi prítomný. Keď vo výpovedi uviedol, že dňa 08.07.2021 išiel po tej ulici a hľadal otca, myslel tým, že išiel peši, chodil a hľadal otca. Pokiaľ uviedol, že ani nevie ako sa po nehode ocitol u mamy uviedol, že v ten deň išiel aj k mame, bolo to však až potom, čo uviedol na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ dostal k nahliadnutiu fotografie číslo 3 až 11 z úradného záznamu na č. I. 151 uviedol, že na fotografiách č. 3,4 a 5 je zobrazený on, nevedel sa vyjadriť aká osoba je na fotografiách číslo 6-11, v ten deň na motorke sedel aj T. W., nevedel povedať presne, kedy on motorku šoféroval. Taktiež sa boli na motorke previesť aj dvaja kupci a z fotografií nie je zrejmé, kto presne motorku šoféruje. Nepamätal si, aké mal v ten deň oblečené tričko, na fotografii 4-5 mal oblečené šedé tričko a ľadvinový pás. Pokiaľ boli v motocykli zaistené veci - ľadvinový pás a prilba tie patria pravdepodobne T. W., nevedel uviesť, komu patrí čierna vesta a rukavice. Na otázku, prečo mal dňa 08.07.2021 nasadený ľadvinový pás uviedol, že bežne nosí ľadvinku aj s peňaženkou a kľúčmi.

Takýto ľadvinový pás, ktorý je na obrázku nosí kvôli krížom a aj motorkári bežne používajú ľadvinový pás na ochranu krížov. Pri výsluchu v prípravnom konaní dňa 24.03.2022 obžalovaný I. W. vypovedal, že oba dni (deň pred skutkom a v deň skutku) išiel na skútri, nakoľko to bolo naliehavé časovo. Tiež na ten druhý deň sa otca pokúšal nájsť no neúspešne. Potom ho napadlo ísť za mamou, tak išiel zo Stupavy preč, chcel ísť za matkou a od nej si požičať. Ako išiel po hlavnej ceste tak pred ním vozidlo urobilo nejaký manéver, ako keby ho chcelo pustiť, bolo to pred priechodom pre chodcov, tam žiadneho chodcu nevidel. Je možné, že ho zachytil, nevylučuje to, no nevie to s istotou povedať, či sa tak skutočne stalo, nakoľko dostal úder do hlavy, možno stratu pamäti a pamätal si už len to, že bol i mamy.

Odvolačný súd po preskúmaní dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa konštatuje, že boli produkované také dôkazy vo vzťahu k obojstranným bodom obžaloby, že v plnom rozsahu vyvracajú obhajobu obžalovaného, a poskytujú primeraný podklad pre rozhodnutie o vine obžalovaného v plnom rozsahu. Súd prvého stupňa sa na podklade dokazovania vykonaného v rozsahu umožňujúcom spravodlivé rozhodnutie správne a presvedčivo vysporiadal s obhajobou, jeho hodnotiace úvahy sú logické a nemožno im nič vytnúť.

Aj odvolačný súd dospel k záveru, že v bode 1) výpoveď svedka T.. T. W., z ktorej vyplýva, že asi týždeň pred nehodou motorku požičal obžalovanému, a od vtedy na nej nejazdil, v ten deň zrejme ani nebol v Stupave, je presvedčivá, logická, bez zásadných vzájomných či vnútorných rozporov, bez zistenej relevantnej motivácie bezdôvodne obžalovaného poškodiť, a fotodokumentácie z kamerových záznamov zo dňa 08.07.2021, ktoré zachytávajú obžalovaného ako pristaví motocykel pred pobočkou Slovenskej sporiteľne, telefonuje a tiež ako si opäť sadne na motocykel a ako vodič sa presúva na vozovku, postačujú na vylúčenie všetkých rozumných pochybností o tom, že páchatelom skutku je obžalovaný. V porovnaní s týmito dôkazmi je obhajoba obžalovaného prednesená na hlavnom pojednávaní, že na motocykli dňa 08.07.2021 nejazdil, nepresvedčivá, a to najmä pre nesúladosť výpovedí obžalovaného a svedka T.. T. W.. Súd prvého stupňa podrobne v odôvodnení svojho rozhodnutia rozoberal uvedené výpovede z obsahového hľadiska a hodnotil ich jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Obsiahle a vyčerpávajúce hodnotiace úvahy súdu prvého stupňa sú logické, výstižné, a niet im čo vytknúť. Odvolačný súd sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje.

Aj v bode 2) bol skutkový stav preukázaný bez rozumných pochybností, a to na základe výpovede poškodeného Y. X. a očitej svedkyne P. B., ktorá videla celý priebeh dopravnej nehody, teda ako poškodený Y. X. vchádzal na priechod pre chodcov, pričom mu dávalo prednosť motorové vozidlo, a v tom momente sa zjavil motorkár, ktorý toto vozidlo obiehal z jej pohľadu z pravej strany a následne zrazil poškodeného. Ak obžalovaný namieta, že síce išiel cez plnú čiaru, ale iba sa vyhýbal vozidlu, ktorú mu vytvorilo náhlu prekážku, a preto nezodpovedá za následok nehody, odvolačný súd konštatuje, že priebeh nehody neodôvodňuje uvažovať, že poškodený vytvoril obžalovanému náhlu prekážku, ktorá by zbavovala obžalovaného zodpovednosti. K nehode došlo na priechode pre chodcov, pričom chodcovi už dávalo prednosť iné motorové vozidlo, a preto skutočnosť, že obžalovaný nezareagoval na spomaľujúce vozidlo a toto zbadal neskoro na to, aby zastavil pred miestom zrážky, zakladá jeho zavinenie. V tejto súvislosti odvolačný súd poukazuje aj na rozhodnutie publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. 24/1984, sp. zn. 11 Tz 42/83, podľa ktorého „Ak prichádza vodič motorového vozidla k vyznačenému prechodu pre chodcov a ak mu bránia vozidlá v iných jazdných pruhoch vo výhlade na prechod, smie ísť len takou rýchlosťou, aby pre prípad, že sa na prechode nachádza chodec, ktorý už vstúpil do vozovky, tohto chodca neohrozil. Z uvedeného je zrejmé, že povinnosť upravenú v § 4 ods. 1 písm. f) zákona o cestnej premávke treba vykladať v súlade so záverom, resp. právnou vetou uvedeného rozhodnutia z hľadiska povinnosti vodiča predvídať situáciu na križovatke s vyznačeným priechodom pre chodcov v prípade, že sa pred nimi nachádza vozidlo (v danom prípade spomaľujúce), ktoré vodičovi bráni vo výhlade na celý priestor priechodu pre chodcov. Na základe uvedeného možno jednoznačne dospieť k záveru, že obžalovaný porušil povinnosť uvedenú vo vyššie uvedenom ustanovení zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, ktorá bola jedinou príčinou následku v podobe zrazení poškodeného. Teda s poukazom na vyššie uvedené je možné obžalovanému pričítať zavinenie z neobstaranosti.

Dňa 19.02.2014 nadobudol právoplatnosť trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/176/2013, ktorým bol obžalovanému o.i. uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo v trvaní 5 rokov a dňa 10.03.2016 trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 0T/56/2016, ktorým bol obžalovanému o. i. uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo v trvaní 4 roky, o ktorých obžalovaný

vedel, keď dňa 08.07.2021 a dňa 09.07.2021 viedol motorové vozidlo, preto bolo potrebné jeho konanie posúdiť ako pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorého sa dopustil dňa 09.07.2021 s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu. Zároveň keďže na vyššie uvedené konanie obžalovaného bezprostredne časovo, skutkovo i dôkazne nadväzuje jeho konanie spočívajúci v tom, že obžalovaný I. W. po kolízii s chodcom nevykonal žiadne opatrenia pre poskytnutie prvej pomoci zranenej osobe, hoci z vykonaných dôkazov i z okolností predchádzajúceho skutku jednoznačne vyplýva, že zrážku s poškodeným obžalovaný zaregistroval, aj v tejto časti súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku a správne skutok kvalifikoval aj ako prečin neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona.

Odvolací súd preto uzatvára, že súd prvého stupňa vykonal všetky dôkazy potrebné na jeho rozhodnutie o vine, zákonným spôsobom, a tieto vyhodnotil v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Vzhľadom na vyčerpávajúce odôvodnenie skutkových okolností prípadu súdom prvého stupňa, ktoré si odvolací súd v celom rozsahu osvojil, v podrobnostiach odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby ho znova opakovať.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a 334, ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Súd prvého stupňa nepochybil ani vo výroku o treste napadnutého rozsudku, správne zisťoval a určil poľahčujúce a príťažujúce okolnosti, druh a výmeru trestu určil primerane a v súlade so zákonnými kritériami uvedenými v citovaných ustanoveniach zákona.

Obžalovaný sa dopustil skutku v bode 1) dňa 08.07.2021 a skutku v bode 2) dňa 09.07.2021, t.j. predtým, ako mu bol dňa 25.10.2021 doručený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 0T/98/2021 s totožnými účinkami, ako má vo vzťahu k ukladaniu súhrnného trestu vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku. Uvedeným trestným rozkazom bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorý spáchal dňa 22.10.2021, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súd prvého stupňa preto ukladal obžalovanému súhrnný trest podľa § 42 ods. 1, § 41 ods. 1 Trestného zákona správne. Zákonu zodpovedá aj zrušenie výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 0T/98/2021 a nadväzujúcich rozhodnutí, ktoré zrušením stratili podklad.

Súd prvého stupňa v súlade s uvedeným vychádzal podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona z trestnej sadzby najprísnejšieho zákonného ustanovenia zbiehajúcej sa trestnej činnosti obžalovaného, ktorým je ustanovenie § 157 ods. 2 Trestného zákona (1 až 5 rokov). Súdom prvého stupňa venoval dostatočnú pozornosť aj zisťovaniu príťažujúcich a poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona,

a z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, akými úvahami sa spravoval pri vyhodnocovaní týchto okolností, ako aj ďalších okolností, ktoré treba pri úvahách a druhu a výmere trestu v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona zohľadniť. Súd prvého stupňa správne ustálil priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, t. j. že spáchal viac trestných činov a bol v minulosti za trestný čin odsúdený, a absenciu poľahčujúcich okolností. Poľahčujúce okolnosti odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa nezistil, a to napriek zmene jeho postoja a úhrade sumy 25 eur v odvolacom konaní. Zmena postoja obžalovaného ku skutku ako takému, k jeho priebehu i následku, je podľa odvolacieho súdu iba a len prejavom jeho špekulatívneho postoja s cieľom dosiahnuť miernejší trest v odvolacom konaní a nesvedčí o jeho skutočnom oľutovaní skutku, a to aj s poukazom na to, že k zmene postoja obžalovaného došlo až takmer po dvoch rokoch od prvého hlavného pojednávania, a to po rozsiahlom dokazovaní, čím dal iba najavo, že prokurátor uniesol dôkazné bremeno a chcel sa doznať iba pod ťarchou vykonaného dokazovania s cieľom dosiahnuť miernejší trest. Preto zmena postoja obžalovaného, ktorý aj pri svojom konečnom návrhu pred odvolacím súdom zameral svoju pozornosť a ľútosť prevažne na svoju osobu a svoju rodinnú situáciu, nemôže v žiadnom ohľade zakladať priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti. U obžalovaného preto neprichádza do úvahy aplikácia zákonného ustanovenia § 36 písm. l) Trestného zákona. Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Trestného zákona, spočívajúcu v pričinení sa obžalovaného o odstránenie škodlivých následkov trestného činu alebo v dobrovoľnej náhrade škody, ani túto nebolo možné obžalovanému pričítať. Obžalovaný síce v odvolacom konaní nahradil škodu poškodenému vo výške 25 eur, avšak so zreteľom na podstatu skutku a z neho vyplývajúcu povahu ujmy a škody poškodeného odvolací súd dospel k záveru, že uvedené nie je dostatočné na naplnenie podmienky pričinenia sa obžalovaného, aby škodlivé následky boli odstránené. Prihliadajúc aj na súčasnú sociálnu i finančnú situáciu obžalovaného, ktorý má základné vzdelanie a v súčasnosti je vo výkone trestu, teda je možné predpokladať, že je nemajetný, odvolací súd konštatuje, že poukázanie sumy 25 eur poškodenému, ktorý má mimoriadne ťažkú životnú situáciu v dôsledku konania obžalovaného, možno považovať poukázanie sumy 25 € za nedôstojné, až znevažujúce, a nie za náznak kompenzácie, pretože aj nemajetné osoby sú schopné si uvedomiť, že takáto suma je zanedbateľná a zodpovedá menšiemu nákupu v potravinách. Ak chcel obžalovaný peniazmi vyjadriť, že mu je skutočne ľúto, čo spôsobil, mal poškodenému poukázať takú sumu, ktorú je schopný zaplatiť, ale ktorá nie je znevažujúca.

Preskúmavajúc výrok o treste z pohľadu odvolacích námietok odvolací súd dospel k záveru, že súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky za prečiny obžalovanému, ktorý má 11 záznamov v registri trestov a opakovane vykonal nepodmienečné tresty odňatia slobody, a to opakovane za marenie výkonu úradného rozhodnutia, a to aj v súbehom s prečinom ublíženia na zdraví, nie je neprimerane prísny, a to ani so zreteľom na jeho rodinnú situáciu, na ktorú poukazoval vo svojom odvolaní. Pri úvahách o druhu trestu súd prvého stupňa správne zohľadnil poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, mieru zavinenia obžalovaného, ktorý sa v rámci posudzovanej trestnej činnosti dopustil 3 trestných činov, okolnosti skutkov najmä v bode 2), kedy obžalovaný flagrantným porušením pravidiel cestnej premávky spôsobil ťažší následok, na ktorý reagoval ignoráciou osoby zranenej poškodenej ležiacej v strede frekventovanej vozovky, čo odzrkadľuje jeho osobnostné vlastnosti a s tým súvisiace možnosti nápravy. Na základe týchto skutočností aj odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu nemožno účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona v prípade obžalovaného dosiahnuť miernejším trestom, pretože by nedošlo k účinnej ochrane spoločnosti, a tiež preto, že možnosti nápravy obžalovaného, ktorý opakovane úmyselne nerešpektoval rozhodnutie orgánu verejnej moci a tiež opakovane porušoval povinnosti vodiča v cestnej premávke, sú v takomto prípade otáznave. Z týchto dôvodov aj odvolací súd dospel k záveru, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť súhrnným nepodmienečným trestom odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Pokiaľ obžalovaný poukazoval na ponúknutú záruku Občianskym združením H., v spojení s ktorou je podľa jeho názoru možné v jeho prípade účel trestu dosiahnuť aj súhrnným trestom v kratšom trvaní, odvolací súd uvádza, že sa jednalo o vedľajšiu okolnosť pri úvahách o druhu a výmere trestu, ktorá môže mať dopad na posudzovanie možnosti nápravy obžalovaného v hypotetickej rovine. Znižovať výmeru trestu len s ohľadom na túto záruku, ktorej kvalita je pochybná, nie je opodstatnené, pretože obžalovaný je egoisticky zameraný recidivista, s neúctou k pravidlám a k druhým ľuďom. Zároveň je potrebné uviesť, že záruka za nápravu obvineného môže byť účinná až vtedy, keď ju súd prijme. Súd pritom posudzuje, či ponúknutá záruka dáva predpoklady pre nápravu obvineného pôsobením združenia. Súd po prijatí záruky (samostatným výrokom) pri rozhodovaní o treste (nie pri rozhodovaní o vine) berie na ňu zreteľ, a to tým spôsobom, že upustí od potrestania, uloží taký druh trestu, ktorý nie je spojený s odňatím slobody,

alebo uloží trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu. Z uvedeného vyplýva, že prijatie záruky za nápravu obvineného má zmysel a jej prijatie je opodstatnené vtedy, keď súd uloží obvinenému trest odňatia slobody, ktorý nie je spojený s jeho výkonom. Bolo by totiž bezúčelné a úplne formálne, ak by súd prvého stupňa uložil obžalovanému nepodmienený trest za súčasného prijatia záruky za jeho nápravu, pretože spôsob ako by mohla dôveryhodná osoba, resp. záujmové združenie občanov, výchovne vplývať na páchatel'a, ktorý je vo väznici, by bol oklieštený a duplicitný s úlohami, ktoré plnia vychovávatelia v ústave na výkon trestu. Zrejme by dôveryhodnej osobe, resp. združeniu neostalo iné, len odsúdenému pri občasných návštevách v ústave na výkon trestu „prehovárať do duše“. Takýto scenár výchovného pôsobenia dôveryhodnej osoby, resp. záujmového združenia občanov na páchatel'a, odvolací súd nepovažuje za súladný so zmyslom a účelom záruky. Z uvedených dôvodov sú tieto námietky obžalovaného nedôvodné.

Zákonu zodpovedá aj výrok napadnutého rozsudku o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pretože obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody uloženého pre úmyselný trestný čin.

Z evidenčnej karty vodiča, jeho registra trestov i z prejednávanej trestnej činnosti je zrejme, že obžalovaný je pre ostatných účastníkov cestnej premávky rizikovým faktorom, preto bolo potrebné sankcionovať ho aj trestnom zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Nakoľko obžalovanému bol v minulosti opakovane ukladaný trest zákazu činnosti, ktorý doposiaľ vo výmere 7 rokov nevykonával, bol súd prvého stupňa limitovaný maximálnou celkovou dĺžkou trestu zákazu činnosti, ktorá je 10 rokov. Správne preto uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 1 rok, nakoľko tento je vzhľadom na nevykonaný trest zákazu činnosti primeraný.

Odvolací súd sa stotožnil aj s výrokom o treste prepadnutia vecí, ktoré boli použité na spáchanie trestného činu, a úvahy, ktoré súd prvého stupňa viedli k uloženiu tohto trestu považuje za správne. Rovnako správny bol aj výrok o ochrannom opatrení (zhabanie vecí). Keďže nebol daný dôvod na korekciu týchto výrokov napadnutého rozsudku, ostávajú nedotknuté aj tieto výroky.

Odvolací súd nemá žiadne výhrady ani voči výroku o náhrade škody. Výška škody Sociálnej poisťovne, a. s. vyplynula z potvrdenia o výške vyplatených dávok a výpovede poškodenej. Táto si uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 7.622,30 eura riadne a včas, do skončenia vyšetrovania. Súd prvého stupňa správne preto zaviazal obžalovaného na jej náhradu. Poškodení T. T. W. a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. si rovnako v prípravnom konaní riadne a včas uplatnili náhradu škody, avšak poškodený Mgr. T. W. na hlavnom pojednávaní potvrdil, že mu škoda bola zo strany obžalovaného uhradená a z oznámenia Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s. vyplynulo, že náklady na zdravotnú starostlivosť poškodeného Y. X. im boli uhradené Generali poisťovňou, a. s., preto aj výrok, ktorým súd odkázal poškodených T. T. W. a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s. na civilný proces bol správny. Zákonu zodpovedá aj výrok napadnutého rozsudku o odkázaní poškodeného Y. X. s nárokom na náhradu škody na civilný proces, keďže nárok na náhradu škody ním uplatnený nebol dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní preukázaný, súd prvého stupňa vo vzťahu k nároku poškodeného vykonal iba výsluch poškodeného a iné návrhy na vykonanie dokazovania neboli navrhnuté procesnými stranami.

Odvolací súd teda vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nezistil žiadne dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku, odvolacie námietky vyhodnotil ako neopodstatnené, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.